

Nunta neagră

Gheorghe Andrei Neagu

NUNTA NEAGRĂ

Gheorghe Andrei Neagu

**NUNTA
NEAGRĂ**

The Black Wedding

Les noces noires

Le nozze nere

Чёрная свадьба

Voda negra

Editura **Valman**

Ilustrații: **CALINA VESELU NICULESCU**

Tehnoredactare: **Adrian Mirodone**

Descriere CIP a Bibliotecii Naționale a
României

NEAGU, GHEORGHE ANDREI

Nunta neagră / Gheorghe Andrei Neagu

Râmnicu Sărat: Editura Valman, 2010

p. 106; format 125X205 mm

I.S.B.N. 978-606-92272-2-0

821.135.1-1

Tiparul executat la:

Tipografia ATEC Focșani

Tel. 0723/218.950

www.atec-group.ro

e-mail: info@atec-group.ro

Nunta neagră

Ziua-și ridicase fruntea
Din pădurea adormită...
Potopind cu aburi zarea
Printre ramuri, cu beteala
Spumei împletită-n cețuri
Norii drumuri conturau
Zămislind cărări de visuri.
Pe poteci, se-nalță vuiet
Izvodit de frunze moi
Când cu ochii plini de patimi
Mă îndrept spre ea, strigoi ...
O aștept ca altădată,
Să se nască din copaci
Alergând înfiorată.
Și cu buze, ochi de maci
Să aprindă iar pădurea
Ca de-atâtea alte ori,
Într-un vals nebun ceresc
Ea râzând din ochi, cu timpul
Mă-ndeamnă s-o doresc.
Vântul murmură din frunze
Simfonie vegetală

Mângâindu-mi palma goală
O aştept scăldat de spaime,
Şi cu fruntea în ţărână
Îi văd ochii ca de smoală
Licăr de petală
În sărut suav de brumă.
Stau ascuns în zori de note
O ghicesc ușor venind
Pe cărarea sărutată
De atâtea ori, pierind,
Şi de soare şi de umbra
Trupului arzând.
O aştept în pragul tainei
Când va fi să ne vedem
Despărţiţi vom fi de lume;
De urât şi de blestem
Trupul simte pasul sprinten...
Ea aleargă-n calea verde
Străjuită de copaci
Ciută ce se teme.
Mă cuprinde cu durere
Îmi ghiceşte gândul – Taci!
Şoapta este azi un strigăt...
Frunzele înfiorate
Tremură pe ramuri dorul

Nunta neagră

Ia plânsul, mut și aspru
Se așază peste noi.
Cerul nu mai e albastru
Ochii sunt văpăi.
Rătăcit privesc la trupul
Aplecat peste pământ
Șovăielnic, ca o umbră
Risipită-n vânt.
Când cu buze tremurate
Mă sărută pătimaș:
- Ziua nunții sorocite
a venit! E azi...
Plânge ea, și eu sunt plânsul
Florilor căzute-n drum
Numai dorul meu, nebun
Cătă ochii-nfrigurați
O cărare către mine:
- Să fugim, îngăimă stins,
Însă buzele-mi de piatră
Greu rostesc, amar cuvânt:
- A fugi nu se cuvine,
Dar voi fi mereu cu tine
Mâna ei cu tremur dulce
Speriată, tristă, mută
Cătă-n iarba ofilită

Gheorghe Andrei Neagu

Gândul tăinuit din mine
Și o simt dorind să ardă
Din înalturi stau să cadă
Frunze moarte, alb-albastre.
- Nu te pot lua, rămâi,
Fii a lor cum ți-e ursita ...
Ea privește mută întâi
Nu mă uit. În podul palmei
Sărutat de ochi, de dor
Din lumina blândă – toamna
Țese lacrimi în covor.
Și cutremurat, mă sperii...
Degete ca plânsul verii
Tremură pe chipul ud
Potopit de lacrimi grele
Căutând alint.
Întrevăd în aiurare
Umbre fără de contur
Fug apoi în ceața deasă
Peste frunze sângerânde
În pădurea care-mi spală mâna...
Și ea plânge și mă strigă, eu n-aud.
Port în mine gândul crud
Și las vântul să-mi usuce lacrima
Alergând năuc cu gândul

Nunta neagră

La nuntașii clipei, groaznici,
Mă cutremur. Nu sunt singur
Printre-atâția zeci de paznici
Îi văd răscolind pământul:

- Nu-i mireasa?

- Nu-i și...

- Nu-i!

Mirele-i pierdut la gândul
Ce-l simțise de cu seară
Că se va-nsoți cu vântul.
Trupul meu adună cântul
Rezonanțe triste, moarte,
Încându-și râsul, plânsul,
În căderile-i deșarte.

Ea venise să-mi aducă
Jertfa jertfelor supreme,
Eu cu mintea mea năucă,
Am oprit-o între gene.
Frunzele privesc în ele
Disperarea zilei noastre
Când sub otrăvirea brumei
Dezgolesc păduri albastre.
Cerul, roșu ca o rană,,
Insensibil, hâd, postum
Arde lumea vegetală

Gheorghe Andrei Neagu

Despletind păduri de fum.
Trupul meu, cuprins de jale,
Își înalță rugi spre ceri:
- Zeilor, cer îndurare!
Zei tac, tăceri de ger...
- De sunteți nepieritori
Zămisliți iubiri celeste
Și primiți-ne la voi
În cerul ferecat de ploi
De știți să iubiți ca noi!
Blând, își despletește toamna
Ramuri clătinate-n vânt
Sub copaci cuprinși de spaime
Vin nuntași lălăind
Întregind alaiul
Fata plânge-ncetișor
Păru-i despletit în valuri
Ochii cată ajutor
De cel ce n-a venit.
Ei gătiți de sărbători
Fac să-i tremure frunzișul
Suferința-i sub povara
Mersului nepăsător.
Iar spre mesele întinse
Sentimente care mor

Nunta neagră

De pe buzele aprinse.
Trist, cutremurându-și clipa,
Dorul și-a zdrobit aripa;
Și-a căzut arzând
În temple zeei stau la sfat;
De data asta-i judecat
Gândul tău poete:
- Ce-i asta? Dragoste? Iubire?
- Au dreptul muritorii să iubească?
- Să piară îndrăzneala nefirească?
Mesenii beau din vinul translucid,
Curat ca lacrima mireseilor jertfite,
În clipele când seucid iubiri.
Pe chipul mirelui uimiri
Se năpustesc năuce,
Ca albe plăsmuiri.
- Hai să mai bem, cinstiți meseni!
Îndeamnă Ura și Păcatul.
E vinul limpede și bun
Iar mirele e altul.
Pășește trist mireasa
De jertfă mare-mpodobită
În seara asta.
Târziu, când focuri ard mocnit
Încețoșând făptura,

Gheorghe Andrei Neagu

Sosește mirele grăbit
Îi cată gura.
Sărutu-i pare ca strivit
Natura.
Iar eu privesc cu ochii grei
Pădurea ca de smoală.
De sus aud cum zei-și râd:
„Să piară!” Deci, au hotărât...
Din când în când, pădurea geme
Lovindu-și ramuri triste, moarte
Nepăsătoare lumea trece
Peste dorințele deșarte
Și atunci, din plebea amuțită
Apar uitând de spaime: Eu.
În trup, durerea mea cernită
Desfide orice zeu.
Cu ochii stârpiți de fulger
Cu flăcări albe ce topesc
Tăcerile:
- Mireasa nunții o doresc!!
Nunțașii strigă peste lumi;
Nu pricep ce se petrece
Iar mirele cu ochi nebuni:
- Săriți!
Și-n brațul drept, lucind sălbatec

Nunta neagră

Sticlește lama de cuțit.
Nesăbuinta iat-o vine...
- Opriți măcelul, e cumplit!
În ochi i se adună ura.
Și-n fața zeilor porniți
Copacii plâng înăbușit
Prin ramuri șuie dispersate.
Când florile-și apleacă lin
Petalele uscate.
Nuntașii umplu ochii-n vin
Prea tulburi de păcate.
Și iată-i, un mire-i de prisos
Și pradă e, pieirii!
În față se deschid cărări, dar ochi-mi
stau
La pândă.
Nuntașii freamătă din zări
Și gura li-i flămândă.
Un zeu nerăbdător din cer
mi-i pune împotrivă.
- Hai stai cu noi, de bea un vin,
Mă-mbie ei de frică.
La chipul ei privesc acum
În ochii ei, lumini
Mă-ntreabă parcă: „nu termini?!”

Gheorghe Andrei Neagu

Și-n trup zăresc cutremurat
Îndemnul scurt, chemat.

Și-atunci, la ceas nepotrivit
Lovesc. Îmi pierе ura ...
Mireasa simte c-am lovit
Și îmi întinde gura ...

O, gestul ei, sărman, postum
Cum să-l refuz? ...
E ultima ofrandă-n drum,
Când pot s-o mai adun.
O strâng la piept
În fața lumii înghețate,
O strâng și-aștept
O altă noapte.
Nuntașii se agită-n van
Mânați de gândul răzbunării.
- Voi ați lovit în tot ce am
În ceasul disperării
-Rîdeți! Le-am spus.
Dar n-am avut putere
- Strigați, acum! le-am spus
- Voi ați ucis nevinovat
Un zbor de inimă pur, curat.

Nunta neagră

Și zeii mă priveau de sus
Zadarnic, visu-a fost ucis
Copila nu-i.
Târzie mângâiere caut
Și-i vina cui?
... a fost odată ca-n povești ...
și s-au iubit cum nu gândești
că s-ar iubi vreodat...
Și au fugit în basmul lor
De zeii reci, de oameni duri
În frunzele uscate...

La pieptul meu tăcută
Ea doarme, lebădă supusă
Cu trupul părăsit de zbor,
În trupul meu se zbate
Regretul. Vreau să mor...
O mai sărut odată
Pe ochii reci, pe gură,
Pe fața înghețată ...
E crud blestemul vieții
Ce ne așteaptă mut ...
O iau atunci cu mine
Și-o port spre loc
De taină și visare.

Gheorghe Andrei Neagu

În codru stă să moară
Un licărit de soare
Nuntașii stau de piatră
Cu ochii răi și crunți,
Și fiecare-așteaptă
Urmare acestei nunți.
Nuntașii stau grămadă
În timpul amuțit...
Un roșu asfințit
Se lasă peste sfadă
Privesc la ei, peste altar,
Plutesc cu ea în noapte,
În codrul meu de jar
Adie șoapte...
- Pe-aici veneam iubite
În zilele ascunse
Și ne iubeam în ierburi
Cu florile aprinse.
- Pe aleea asta mică
Te așteptam damnat
Să te ivești din frunze
Din codrul nemișcat.
Ne sărutam prin ramuri
În zboruri nupțiale,
Când tremurau prin cețuri
Iubirile astrale.

Nunta neagră

Fugeam cu ochii-n lacrimi
De toate câte sunt.
Veneam ca să te bucuri
Cu miros de pământ.
Iar codru-i surd și tace
Nestrăbătut de vânt.
Prin el durere-mi trece
... nu pot; și-aș vrea să plâng ...
Te port cu ochiul tulbur
Cu brațele de mort
Dând iar tribut durerii
Ce-n sufletu-mi o port
Te-așez la trunchiul care
Ne-a fost mereu tăcut
Un martor fără voie
La Marele-nceput
- Sărutându-mi dară trupul
În ultima secundă.
O pace nedorită
Coboară lin, în timp.
Te mai sărut odată,
Dureri eu nu mai simt
Îmbrățișați de ierburi,
uniți, cum ne-am dorit,
aștept ca să te bucuri.
„Acum ne-am întâlnit””

Gheorghe Andrei Neagu

Și simt cum vălul nopții
ne-acoperea divin...
Încet, încet în codru.
Și florile se-nchid.
Dintre stamine roua
Ne poleiește drumul
Pe care-acum pășim.
„Ce puf atât de moale
Ne-nvăluie divin?”
Adoarme lin și cerul,
Imens, albastru, mare,
„Nu te mai văd iubite
Și cât regret de tare ...”
Ne contopim de-a pururi
Sub flori ce nu mai sunt
Striviți de recele omăt
Iar ochii nu mai plâng.
Nuntașii stau grămadă,
Au capul în pământ...
Se clatină copacii
Cutremurați de vânt
Din contopirea pură
A dorului cu iarba
Zac miri uciși de ură.
Plânge pădurea...

The Black Wedding

The daylight raised its forehead vine
From the deep slumbering forest...
Flooding vapours on the skyline,
Through the branches, streaming tin-
sels
Of foam braided into fog rolls,
The clouds mould long luring lanes,
Looming pathways of dreams and
bolls.
Wattled with surging silky leaves,
High soaring roars do footpaths host
While I wend my way to her,
My eyes glowing with passion – a
ghost...
Awaiting like in former days
Her nascence from the twirling trees,
I fancy her enthralling sways.
With her lips like poppy eyes
Let her set the woods on fire
As so many times before.
With her frantic heavenly waltz
And forever laughing eyes

Gheorghe Andrei Neagu

Let her slowly stir my desire.
Rustling leaves on wind wings murmur
Their vegetable symphony,
Soothing my bare palms in agony.
I look forward to her coming,
Awestruck, my forehead bent to the
earth,
I behold her eyes as black as pitch,
Like some smooth glittering petal
stitch
Under the suaveness of hoarfrost's
kiss.
I lie in hiding with dawning
Songs, I foresee her nimble pace
On the timeless path of kisses,
Evanescing so many times
From too much sunlight, from too
much
Shadow of her ardent body.
In abeyance on mystery's sill,
Longing for the trysted hour,
We shall withdraw from the world's
power,
From unfairness and damnation.
The flesh perceives the sprightly

Nunta neagră

pace...

A reclusive timorous hind,
There she rushes on the green path
Courteously guarded by trees of yore.
Embracing me in despondency,
She reads my thoughts, “Speak no
more !”.

Her whisper seems a shout today...
The shaking leaves reverberate
On boughs the deep heart’s desire,
While the silent bitter weeping
Spreads on us the veil of sorrow.
Suddenly the skies cease to be blue,
Her eyes turn into high blazes.
Bewildered, I stare at her body’s
Wavering, diffusing flare –
Bent over the earth, it falters
Like a shadow paying the wind’s
share.

She passionately gives me a kiss
And utters with her trembling lips,
“The time for the foredoomed wedding
Has come ! This is the day...”
And she is weeping, so am I,
Shedding tears with the falling flowers,

Gheorghe Andrei Neagu

Yet my impetuous love devours,
With hopeful eyes anxiously seeks
A path to take me to myself,
“Let us run away !,” she faintly says...
But my lingering lips of stone
Stingily release the cruel words,
“Elopement does not befit,
Still I’ll always find abode around...”
Soon desolate, alarmed, then baffled,
Her sweetly quivering hand
Mutely roams the withered grassland
To meet my unfathomable thought.
I feel her craving for being all afire...
Heavenly vaults are about to drop
Bluish-white lifeless leaves.
“Since I cannot take you away,
Your destiny tells you to stay !”
First she glances in mute despair
I do not return her swift looks.
In her palm kissed by eyes, lust and
fears
Autumn weaves soft carpets of tears.
Shuddering, I freeze with affright...
Her fingers like summer’s weeping
Tremble on her face bedewed with

Nunta neagră

tears,
Torrents of bitter teardrops rush,
Seeking sweet words of endearment.
In my frenzy I catch swift sight
Of nebulous fleeting shadows,
In a blink I run through thick fogs,
Over crippled bleeding leaves,
While woods wash my hands' mead-
ows...
Here she weeps, there she calls.
I hear not. I shelter the cruel thought
And allow the wind to dry my tears.
In my befuddled flight fraught with
The instant's dreadful wedding guests,
I shudder. I do not stand alone.
Among tens of watchmen in swarm
I see them rummaging around,
"Any sign of the bride?"
"Neither here nor there..."
"Nor anywhere!"
The bridegroom is mazed by the
thought
That besieged him the night before,
The forewarning he'd marry the wind.
My whole being nests the laments –

Gheorghe Andrei Neagu

Grieving, lifeless resonances,
Stifling both laughter and weeping,
In its vainglorious descents.
She heartily had meant to be
The loftiest of sacrifices,
While my foolhardy reasoning
Arrested her with my eyelashes.
The disheartened leaves scrutinise
The desperation of our day
When they denude blue forests
Under hoarfrost's mephitic lay.
The hectic red sky, a gaping wound,
Callous, hideous, posthumous,
Scorches the vegetable kingdom,
Unravelling smoke-gushing woods.
And my body, seized with grief,
Greedily entreats the Heavens,
"Oh Gods, bestow Your gracious
mercy !"
Yet Gods dwell mute, as dead as
frost...
"If Ye truly are never-dying,
Loom Your ethereal loves,
Welcome us in Your seraphic lair,
Under Your vaults shielded from rains,

Nunta neagră

Still can Ye forge love's human
grace?"

Autumn gently disentwines
Branches swinging in the wind
While under the awestruck trees
The guests spin lumbering songs ;
Rounding the wedding cortege,
The bride softly sighs and sobs –
Her hair in loosening waves,
Her eyes striving for relief
From the one who failed to come.
Dressed in ceremonial attire,
They beguile the leafage into rustling,
Anguish hides under the burden
Of their half-hearted dull pace
And the inviting scrumptious feasts
Shade the feelings doomed to death
On the sill of passionate lips.
Doleful under time's wrecking quake,
Love's yearning broke its arching
wings
And sank into parching oblivion.
In their temples the Gods are gathered
To counsel, this time the matter
On trial is the poet's thought,

Gheorghe Andrei Neagu

“What can this be ? May this be love?”

“Are mortals granted the privilege of
love ?”

“Should unsuppressed boldness
perish?”

The guests cherish the translucent
wine,

As clear as the tears of sacrificial
brides.

At times which immolate passion,
The bridegroom’s face is aghast,
Drops of surprise rush in disarray,
Like fugitive white phantasms.

“Pour more wine, distinguished
guests!”

Urge Sin and Hatred in chorus.

The wine is clear and flavourful

Though the bridegroom is deceitful.

The bride advances cheerlessly,

Adorned for the supreme sacrifice

Fated by the night’s dreadful dice.

By the time of smouldering fires,

Befogging the creatures around,

There comes the bridegroom in haste,

Desirous of snatching her kiss.

Nunta neagră

His quick smack seems
To crush Nature's bliss.
Once more I watch with ponderous
eyes
The forest as dark as pitch.
From high above the Gods giggle
And pronounce, "Let them perish !" ...
Now and then the forest moans,
Flapping desolate deadened boughs
The heedless world would trample
On the worthless aspirations,
But there I dart, mindless of fear,
From the benumbed and sickened
crowd.
My mournful suffering calls loud
And defies all Gods anear.
With eyes scourged by lightning,
With white flames that melt
Prolonged silences, I speak,
"I claim the bride-to-be !"
The guests scream over the realms,
Ignorant of the befall.
With frantic eyes the bridegroom roars,
"Help ! Good people, help !"
In his right arm the knife blade throws

Gheorghe Andrei Neagu

Savagely sparkling splashes.
There steps in unthoughtfulness...
“Arrest the ferocious massacre !”
Hordes of hatred cluster in his eyes
And, facing the enraged Gods,
The trees bewail quietly, sobbing
Along the madly scattered boughs,
When regretful blossoms cast down
Their shrivelled grieving petals.
The guests’ eyes brim with bubbling
wine,
Too hazy from their deadly sins.
Beware ! The spare bridegroom
Will furnish a trophy to Death !
My eyes unfurl pathways ahead
Though vigilantly watching the tread.
The wedding guests garboil afar
With garrulous, gluttonous mouths.
A fretful God from the Heavens
Incites them against my havens.
“Draw nearer, raise a glass and toast !”
Their luring words betray their fear.
And here I stand staring at her face,
Her eyes flash with spurring queries,
“I beseech thee, split the wedding

Nunta neagră

“fairy!”

And seized with fright there I behold
The brief urging call in her scold.

So, at the discordant hour, I strike
And stab. My hatred wastes away...
The bride feels the fatal flap
And reaches out to meet my kiss...

Oh, how could I disobey
Her poor belated sign ?...
There lies the journey's final gift
For me to reap before adrift.
I shroud her in my last embrace
In front of the frozen crowd,
I shroud her in my last embrace
Hoping for yet another night.
The wedding guests in vain torment
Are driven by revengeful thoughts,
“You have dispelled my fortune's well!
At times of deep dark despair,
Keep laughing !” I shout to them.
Yet my might lies bare,
“Empty clamours,” I shout again.
“It is you that cunningly killed

Gheorghe Andrei Neagu

The innocent flight of her heart !”
The Gods gaze from high above –
Their gaze is hollow, the dream
Is shattered, the maid’s but sorrow.
Too late I seek for comfort
And who is to blame ?
“...Once upon a time...”
They knew such love the human kind
Would hardly strive to fancy...
They dashed into their fairytale,
Fled glacial Gods, stone-hearted
people,
Into the realm of withered leaves...

Mutely lying on my chest,
She slumbers like a meek swan,
Her figure now bereft of flight.
Within my body regrets throb.
I wish I were dead...
And here once more I kiss
Her frozen eyes, her icy lips,
Her face as cold as death...
Wordlessly awaiting us,
Life’s curse is much too dreadful...
So I carry her in my arms,

Nunta neagră

Proceeding to the secluded sights
Of mystery and reverie.
In the woods the sparkling sun
Prepares to perish soon.
The guests stand as still as stone,
Gaping their evil sinister eyes,
And each maliciously forecasts
The dragging trails of wedding doom.
The guests wait in thick throngs
While time stays speechless...
The hectic red sunset
Falls over the feuding crowd.
I take a look, over the altar,
I soar away with her into the night.
In my forest of passion,
Rustling whispers gently float...
“My love, here we would roam
In secret golden days,
We made love in the tallgrass
Strewn with burning flowers.”
“On this narrow path
My damned soul would wait for you
To show up from among the leaves,
From the motionless forest.
We would kiss under the bowers,

Gheorghe Andrei Neagu

Taking wing in nuptial flights,
When stellar love flickered
Wrapped in rippling mists.
I flew away, my eyes filled with tears
For each and every living thing.
And I would come to your delight,
Smelling of Earth and dust.”
But the forest is deaf and dumb,
No gush of wind crosses its humdrum.
Yet my grief finds its course,
“...I would weep, still I cannot...”
I carry you though my eyes are
dimmed
And my arms are lifeless,
Paying a new tribute to the woe
That dwells within my soul.
I lay you by trunk of the tree
That unwillingly witnessed
Our words of love in tranquility
At the Great Beginnings.
“Then kissing my body all over
In the last second of light,
An uninvited breeze of peace
Sweetly descends upon my lifetime.
I give you one more kiss,

Nunta neagră

Since pain is no longer amiss...
Embraced by herbs, enlaced,
As we have always wished,
I hope you will find great relish :
This is the minute of our meeting !
And I grasp the night's veil
Divinely covering us with its sail..."
Petal after petal, the forest's
Flowers lower their eyelids.
From among the stamens, the dew
Sprinkles glittering silver thaw
On the way our steps move along.
"What sort of divine silky down
Laboriously envelops us ?"
The inconceivably boundless
Blue sky slowly falls asleep,
"My love, I no longer catch sight of
you
And regrets heavily pour around..."
We shall eternally mingle
Under the flowers' perpetual decay,
Crushed by the inimical snow.
Lately the eyes stopped weeping.

Gheorghe Andrei Neagu

The wedding guests herd together –
Their heads shamefully bent to the
earth...
The trees swing to and fro
Enduring the sweeping wind.
From the pure marriage of heart's de-
sire
With the grass, there lie the bride
And her groom, slain by ruthless ha-
tred.
The forest dresses in weeping robes...

Versiunea în limba engleză de
Gabriela PACHIA

English version by
Gabriela PACHIA

Les noces noires

L'aube se fit journée
Depuis la forêt endormie...
Horizon inondé par la buée
À travers branches, par le fil d'or
De l'écume mêlée de brouillards
Les nuages forgeaient des routes
Sentiers de rêve enfantant
Des voies s'élève le bruit
Surgit des mous feuillages
Lorsque, les yeux brûlants,
Vers elle je m'élançai, stryge
Je l'attends de même, toujours,
Jaillir parmi les arbres
Frémissante, accourir
Rallumer la forêt
De ses yeux et rouges lèvres
Comme tant bien des fois.
Le rire de ses yeux me pousse,
Folle valse divine,
À l'envier.
Le vent se glisse dans les feuilles
Végétale caresse de ma paume

Gheorghe Andrei Neagu

Baigné par des angoisses,
Je l'attends, le front dans la poussière,
Lueur de pétale,
Dans ses yeux de poix, je vois
Au doux baiser de brume
Caché des notes de l'aube
Je la devine s'amener
Sur la route baisée
Tant de fois, elle disparaît,
Par le soleil et l'ombre
Du corps brûlant.
E l'attends au seuil du secret
Destiné à nous faire voir
À l'écart du monde;
Du laid et du blasphème
Le corps sent le pas léger...
Elle court dans la voie verte
Par les arbres gardée
Biche craintive
Elle m'enlace avec douleur,
Ma pensée devine- Tais-toi!
Le murmure se mue en cri...
Les feuilles frissonnantes
Font trembler l'envie
Et les pleurs, muets et âpres

Nous enveloppent.
Le ciel n'est plus bleu
Et les yeux en flammes
Égaré j'observe le corps
Sur la terre penché
Chancelant comme l'ombre
Dispersée au vent.
Et des lèvres frémissantes
M'embrassent passionnément.
- Le jour destiné aux noces
Le voici! C'est à présent...
Déplore-t-elle, c'est moi le malheureux
Des fleurs tombées en route
Mon dor seul, le fou
Fouillit les yeux frileux
Une voie vers moi:
- Allons-nous en, brédouille-t-il
De mes lèvres pétries ne sort
Qu'une amère parole
- Fuir c'est pas permis
Nous seront un,
Ta main au doux frisson
Effrayée, triste, muette
Dans l'herbe fanée guette
Ma secrète pensée

Gheorghe Andrei Neagu

Je la sens qui veut brûler
Des hauteurs, prêtes à tomber
Feuilles mortes, blanches- bleuâtres.
- Pas possible de te prendre, reste,
Sois leur, c'est ton sort...
Elle regarde tout éblouie
À n'y pas voir. Au creux de la paume
Embrassé des yeux, de dor
De la douce lumière- l'automne
Tisse des larmes un tapis
Ébranlé, j'en ai la peur...
Des doigts comme le pleur de l'été
Tremblent sur le visage mouillé
Envahi de lourdes larmes
Une caresse cherchant.
Un délire où j'entrevois
Des ombres sans contour
Je m'enfouis dans le brouillard
Au-dessus des feuilles sanglantes
Dans la forêt laver ma main...
Elle pleure, m'appelle, je fais sourde
oreille
Je nourris pensée cruelle
Au vent de sécher ma larme
Je pense ébloui

Nunta neagră

Aux invités de hasard, terribles,
Effroyable. Mais pas seul
Parmi des dizaines de gardes
Je les vois fouiller la terre:

- Et la mariée?

- Elle n'y est pas et...

- Elle n'y est pas.

Le marié, tout étourdi,
D'avoir saisi dès le soir
Le vent sera sa compagne
Mon corps, le chant cueillit
Tristes, mortes resonances
Aux rire et pleur assombris
Des déchéances vaines
Elle, au sacrifice suprême
Venue s'adonner

Moi, de ma stupide pensée
Entre les cils l'ai arrêtée
Les feuilles gardent en elles
Le désespoir de notre jour
Sous le poids de la brume
Dévoilant forêts bleuâtres
Tel une plaie le ciel rouge,
Impossible, laid, posthume
Brûle le monde végétal

Gheorghe Andrei Neagu

Des fumées autour.
Et mon corps pitoyable, prie vers les
cieux:

- Pitié, dieux!

Les dieux se taisent, glacés...

- Si vous êtes immortels

Des amours célestes créez

Accueillez-nous

Au ciel gardé des pluies

Si vous aimez pareille

Doux, l'automne

Dénatte les branches

Sous les arbres effrayés

Horde de noces chantonne

Pour le cortège complet

La jeune fille déplore

Longs cheveux ruisselant

Des yeux fouillant

Un appui absent.

Attifés, ils font mouvoir

Le feuillage et sa souffrance

Sous le poids d'une marche

À l'allure insoucieuse

Tout près des tables mises

Les sentiments se meurent

Nunta neagră

Sur les lèvres brûlantes
Abattu, à l'instant criblé,
Le dor a l'aile écrasée;
En chute allumée
Aux temples des dieux discutent;
C'est ta pensée, poète
Qu'on y juge:
- Qu'est-ce? Tendresse? Amour?
- Que les mortels, aimer, puissent?
- Que cette audace périsse?
Les convives boivent le vin limpide
Clair comme la larme des mariées
Aux amours sacrifiées.
Le marié au visage ébahi
Des phantasmes étourdis
S'y lancent
- Allons boire, braves convives!
Poussent la Haine et le Pêcher
Pur est le vin et bon
Mais c'est un autre, le marié
Éperdue, la mariée s'amène
Pour le sacrifice parée
Ce soir même.
Sur le tard, aux feux sous cendre
couvés

Gheorghe Andrei Neagu

Qui rendent l'être embrouillé
D'un pas preste vient le marié
Sa bouche chercher
Baiser qui semble écraser
Toute la nature.
Et moi, j'observe, les yeux lourds,
La forêt celle de poix
J'entends en haut les dieux rire:
"Qu'elle périsse!" C'est décidé...
De temps à autre la forêt gémit
Frappe ses tristes branches, mortes
Le monde s'en va, indolent
Aux désirs déserts
C'est alors que de la foule muette
Je surgis, soulagé: Moi
Dans mon corps la douleur endeillée
Défit tout dieu
Aux yeux foudroyés
Par de blanches flammes qui fondent
Les silences
- La mariée des noces j'envie!
Les convives s'amassent, en foule,
Ils n'y comprennent rien
Et le marié, aux yeux fous:
- Au secours!

Nunta neagră

Au bras droit, sauvage lueur
Le tranchant d'un couteau.
L'inconséquence qui vient...
- Arrêtez le carnage, c'est terrible!
Aux yeux la haine est comprimée.
Devant les dieux courroucés
Les arbres pleurent tout bas.
À travers branches tordues, dispersées
Et les fleurs penchant tout doux
Les pétales séchés
Convives aux yeux remplis de vin
Trop troubles de pêcher.
Et les voilà, un marié de plus
Qu'ils disparaisse, en proie!
Des voies devant, mais des yeux
Restent aux aguets.
Convives tout alentour.
À la bouche affamée
Dans les cieux, impatient, un dieu
Me les ameute
- Allons, trinque avec nous,
Qu'ils dissent, effrayés.
C'est son visage que je regarde
Au fond de ses yeux, des feux
Me questionnent: "tu finis pas?!"

Gheorghe Andrei Neagu

Et dans le corps, j'aperçois
Tout bref l'appel, voulu

Et c'est alors, en heure injuste
Je frappe. Ma haine s'en va...
La mariée qui sent le heurt
Sa bouche me tend...

Oh, pauvre geste, posthume
Le peut-on refuser?
Offrande, la dernière, devant
Que je puisse ramasser.
Et je l'embrasse.
Le monde pétrifié aux alentours
Je la serre, j'attends
Une nuit, tout autre
Les convives s'agitent en vain
Menés par la vengeance
- Vous, qui m'avez tout détruit
À l'heure de déchéance
- Riez! Leur ai-je dit
Sans force, aucune
- Criez! Leur ai-je dit
- Vous avez tué un innocent
Envol du coeur, pur, mirobolant.
Et les dieux tout curieux en haut

Nunta neagră

C'est inutile le rêve anéanti
La jeune fille n'est plus.
Tardive caresse je quête
À qui, c'est la faute?
...il a été une fois comme jamais...
et ils se sont éperdument aimés.
Comme jamais on n'y croit pas...
Et ils ont fui dans leur conte
Les dieux froids, les gens durs
Au fond des feuilles sèches...
À ma poitrine silencieuse
Elle s'endort, cygne soumis
Quitté du vol, son corps,
Dans le mien s'ébat
Le regret. Je veux mourir...
Un dernier baiser
Les yeux refroidis, la bouche,
Le visage glacé...
Le cruel blasphème de la vie
Nous attend, muet...
Et je l'amène
En ce lieu
Secret, de rêve
Dans la forêt se meurt
Une lueur de soleil
Les convives se tiennent tout de pierre

Gheorghe Andrei Neagu

Les yeux méchants et renfrognés
Chacun est à l'attente
De la poursuite des noces
Les convives s'amassent
Le temps rendu muet...
Un rouge soleil au coucher
Pèse sur la bagarre
Je les vois par-délà l'autel,
Dans la nuit je l'enlève
Dans ma forêt allumée
Des murmures s'élèvent...
- C'est par ici, chéri
Aux jours cachés
On s'aimait dans les herbes
Aux fleurs enflammées.
- Dans cette étroite allée
- J'attends, damné
Que tu sortes, des feuilles,
De l'immobile forêt
Parmi les branches on se baisait
Dans des envols nuptiaux
Lorsqu'à travers brouillards clignaient
Les amours astraux
Les yeux en larmes
On fuyait tout.
Je m'amenais pour ta joie

Nunta neagră

À l'odeur de terre.
Et la forêt est sourde, muette
Le vent s'absente.
C'est elle qui me guérit
...je ne le puis et je voudrais pleurer...
L'oeil trouble, je te porte
Sur des bras de mort
Nouveau tribut à la souffrance
Que mon âme supporte
Auprès du tronc je te dépose
Silencieux témoin et
Par hasard.
Du Grand Commencement
- Embrasse donc mon corps
Au dernier moment.
Une paix inattendue
S'empare du temps.
Un dernier baiser.
Pas de douleurs, aucune...
Par les herbes enlacés,
À notre guise, fondus,
"À ta joie désirée,
À présent, rencontrés"
Et le voile de la nuit
Nous recouvrait divin...
Tout doucement dans la futaie

Gheorghe Andrei Neagu

Les fleurs se closent.
La rosée des étamines
Polit notre chemin
Où nous nous engageons.
“Quel duvet si mou
Nous couvre divinement?”
Le ciel s’endort tout doux,
Immense, grand, bleu,
“Je ne te vois plus chéri
À mon si grand regret...”
À tout jamais fondus
Sous des fleurs disparues
Par les froides neiges écrasés,
Aux yeux séchés.
Les convives s’amassent,
La tête penchée...
Chancèlent troncs d’arbres
Secoués par le vent
De l’union pure
Du dor avec l’herbe
Les mariés gisent, tués par la haine.
La forêt pleure...

Traduit par Virginia Bogdan

Le nozze nere

Il giorno era di alta fronte
Nell'addormentato bosco ...
Invadendo di vapori l'orizzonte
Tra i rami, fil di schiuma intrecciati
Nella nebbia, le nubi profilavano
O creavano viottoli di sogno.
Su questi morbide foglia alzan rumore
Quando con sguardo pieno di passione
Mi dirigo verso lei, tale un lemure...
Oh la aspetto come nel passato
Che nasca dagli alberi
Correndo infervorata.
E dalle labbra e gli occhi di papavero
Accenda di nuovo la foresta
Come tante altre volte,
In un valzer celeste pazzesco
Ridendo perche col tempo
Io la voglia e la desideri.
Il vento fruscia nelle foglie
Sinfonia vegetale
Accarezzando la mia palma vuota

Gheorghe Andrei Neagu

La attendo bagnato di spaventi,
E la fronte nella polvere
Vedo i suoi occhi come la pece
Barlume di petalo
In soave bacio di brina.
Sto nascosto all'alba di note
La indovino venendo leggermente
Sul sentiero tante volte
Baciato e perendo
E di sole e dell'ombra
Del corpo bruciando.
La aspetto sulla soglia dell'arcano
Quando saremo a vederci
Separati dal resto del mondo;
Dal brutto e la maledizione
Il corpo sente l'agile passo...
Lei corre nel verde prato
Custodito da alberi
Capriola che teme.
Mi abbraccia con dolore
Mi indovina il pensiero - Zitto!
Il sussuro è oggi un grido...
Le foglie turbate

Nunta neagră

Tremano sui rami la nostalgia
Mentre il pianto, silenzioso e burbero
Si stende su di noi.
Il cielo non è più blu
Gli occhi sono di fiamma.
Smarrito guardo il corpo
Chino verso la terra
Vacillante, come un ombra
Dissipata nel vento.
Quando le labbra tremanti
Mi baciano con passione:
- Il giorno delle nozze destinate
È venuto! È oggi ...
Piangeva lei, e io sono il pianto
Dei fiori caduti nel cammino
Solo il mio pazzo desiderio
Quanto agli occhi febbrili
Essi cercano un sentiero verso me:
- Fuggiamo, mormora fiaccamente,
Ma le mie labbra di pietra
Difficilmente pronunciano amara
parola:
- Fuggire non conviene,

Gheorghe Andrei Neagu

Ma sarò sempre con te
La sua mano tremante, dolce
Spaventata, triste, muta
Guarda nell'erba appassita
Il pensiero nascosto in me
E la sento desiderosa di ardere
Dall'alto stanno per cadere
Foglie morte, bianco-blu.
- Non ti posso prendere, rimani,
Sii loro, come è il tuo destino ...
Lei per primo muatmente guarda
Io non la guardo. Nel palmo della
mano
Baciato dagli occhi e dal desiderio
Dalla luce mite – l'autunno
Tesse lacrime nel tappeto.
E raccapricciato mi spavento ...
Dita come il pianto dell'estate
Tremano sul volto bagnato
Da tante lacrime pesanti
Cercando carezza.
Intravedo in vaneggiamento
Ombre senza contorno

Che fuggono poi nella foschia
Sopra foglie sanguigne
Nel bosco che lava la mia mano...
E lei piange e mi chiama, io non odo.
Porto in me pensiero crudele
E lascio il vento ad asciugare la mia lacrima

Correndo stordito con il pensiero
Ai covitati del mimento, terribili,
Tremo. Non sono solo
Tra tante decine di guardie
Li vedo rovistare la terra :

- Non c'è la sposa?

- Non c'è anche ...

- Non c'è!

Lo sposo è perso al pensiero
Che aveva avuto la sera precedente
Che si sposterà con il vento.

Il mio corpo raccoglie il canto
Risonanze tristi, morte,
annegando il riso-pianto
Nelle loro cascate vane.

Lei era venuta ad apportarmi

Gheorghe Andrei Neagu

Il sacrificio dei sacrifici,
Io con la mia mente balorda
La fermai tra le ciglia.
Le foglie guardano in esse
La disperazione del nostro giorno
Quando sotto l'avvelenamento della
brina
Denudano foreste blu.
Il cielo, rosso come una ferita,
Insensibile, orrido, postumo
Brucia il mondo vegetale
Strecciando boschi di fumo.
Il mio corpo, compreso da afflizione,
Alza preghiere verso il cielo:
- Dei, chiedo misericordia!
Gli dèi tacciono, silenzio di gelo ...
- Se siete immortali
Date nascita a celesti amori
E accogliateci da voi
Nel cielo ricoperto da piogge
Se sapete amare come noi!
Blandamente l'autunno streccia
Rami tentennati nel vento

Sotto alberi compresi da spaventi
Vengono i convitati canticchiando
Integrando il corteggio.
La ragazza piange piano
I capelli spioventi in onde
I suoi occhi cercano l'aiuto
Di quel che non è venuto.
Essi vestiti di festa
Fan tremare il fogliame
La sofferenza è sotto il peso
Dell'incurante andatura.
E verso i tavoli distesi
Dei sentimenti che muoiono
Sulle labbra accese.
Triste, tremandosi l'istante,
la nostalgia si schiaccia l'ala;
Ed è sceso bruciando
Nel tempio gli dèi consulenti;
Questa volta è giudicato
Il tuo pensiero, poeta:
- Che cosa è? Amore? Amore?
- Gli mortali hanno il diritto di amare?
- Sparisca l'innaturale audacia?

Gheorghe Andrei Neagu

I commensali bevono dal vino
traslucido,
Puro come la lacrima delle spose im-
molate,
Nei momenti in cui si uccidono amori.
Sul volto dello sposo degli stupori
Si scagliano stordite,
Come bianche creazioni.
- Venite a bere ancora, onorati com-
mensali!
Esortan l'Odio e il Peccato.
E 'chiaro e buono il vino
Ma lo sposo è un altro.
Passa triste la sposa
Per grande sacrificio
Adornata stasera.
Più tardi, quando fuochi ardono senza
fiamma
Annebbiando la creatura,
Lo sposo arriva affrettato
E le cerca la bocca.
Il suo bacio sembra aver schiacciato
La natura.

Nunta neagră

Intanto io guardo con gli occhi pesanti
La foresta come di pece.
Sento come dall'alto gli dèi ridono:
"Che muoia!" Così, hanno deciso...
A quando a quando, la foresta geme
Colpendosi i rami tristi, morti
Impassibile il mondo passa
Sui desideri vani
E allora, dalla plebe ammutita
Appaio dimenticandomi la paura: Io.
Nella carne, il mio dolore offuscato
Sfido qualsiasi dio.
Gli occhi come estirpati da un fulmine
Con bianche fiamme che fondono
I silenzi, dico:
- Voglio la sposa di questo matrimo-
nio!
I invitati gridano nel mondo;
Non capiscono cosa sta accadendo
E lo sposo dagli occhi pazzi:
- Accorrete! Aiuto!
E nella mano destra, lucicca selvaggia
La lama di un coltello.

Gheorghe Andrei Neagu

La sventataggine è qui, arriva ...

- Stop alla macellazione, è terribile!

Negli occhi gli si raccoglie l'odio.

E davanti agli dèi scatenati

Gli alberi piangono soffocati

Tra rami storti e dispersi.

Quando i fiori si chinano lentamente

I petali secchi.

I invitati si riempiono col vino

Gli occhi troppo turbati dal peccato.

Ed ecco, uno sposo è di più,

Che sia dato in preda alla morte!

Di fronte a me si apron sentieri,

Ma i miei occhi sono in agguato.

I invitati fremono di tutte le parti

E le loro bocche sono affamate.

Un dio impaziente dal cielo

Li mette contro di me.

- Vieni, sta con noi, a bere vino,

Mi invitano loro con paura.

Il volto di lei io guardo ora

Nei suoi occhi ci sono luci

Mi domanda forse: "non finisci?"

Nunta neagră

E nel corpo con un brivido risento
La breve spinta, richiamata.

E poi, al momento sbagliato
Colpisco. Il mio odio scompare ...
La sposa sente ch'io ho colpito
E mi offre la sua bocca ...

Oh, il suo povero, postumo gesto,
Come rifiutarlo? ...
Questa è l'ultima offerta nel cammino
Fino a che ancor a coglierla è
possibile.

La stringo al petto
Davanti al mondo assiderato,
La stringo e aspetto
Un'altra notte.

I invitati si agitano indarno
Spinti dal pensiero di vendetta.
- Voi colpiste su tutto ciò che ho
All'ora della disperazione.
- Ridete! ho detto loro.
Pur non avendo il potere.

Gheorghe Andrei Neagu

- Gridate! ho detto ancora.
- Avete ucciso innocente
Un volo di cuore puro.
Gli dèi mi guardavano dall'alto
indolenti.
Il Sogno era stato ucciso –
La ragazza non c'è più.
Tardiva consolazione cerco
E a chi la colpa?

... È stata una volta, come nei conti ...
E si sono amati e non pensare a come
Si potrebbe mai amare ...
E sono scappati nella loro fiaba
Dalle fredde divinità, dalle dure per-
sone
Nelle foglie secche ...

Sul mio petto silenziosa
Lei dorme, cigno obbediente
Il corpo abbandonato dal volo.
Nel mio essere si dibatte
Il rimorso. Voglio morire ...

Nunta neagră

Vorrei baciare di nuovo
I suoi occhi freddi, la sua bocca,
Il suo viso ghiacciato ...
La vita è crudele maledizione
Che ci attende muatmente ...
La prenderò con me, allora.
E la porterò ad un posto
Di mistero e di sogno.

Nel bosco sta per morire
Un luccicore di sole
I invitati sono di pietra
Con gli occhi brutti e crudeli,
E ognuno attende
Il dopo di questo matrimonio.
Stanno poi in mucchio
Nel tempo amutito...
Un tramonto rosso
Si lascia sopra la lite
Io guardo al di là dell'altare,
Galleggiando di notte con lei,
Nel mio bosco di brace
Asolano sussurri ...

Gheorghe Andrei Neagu

- Qui venivamo, amore
Nei nostri giorni di nascosto
E ci amavamo nelle erbe
Con i fiori accesi.

- In questo piccolo vicolo
Aspettavo dannato
Che facessi capolino dalle foglie
Del bosco immobile.
Ci baciavamo fra i rami
In nuziali voli,
Quando si agitavano per le nebbie
Amori astrali.
Sfuggivo con le lacrime agli occhi
Tutte le cose del mondo.
Venivo a godere
Il profumo della terra.
E la foresta ora è sorda e tace
Non percorsa dal vento.
Con il dolore vado
... vorrei piangere, ma non posso ...
Ti porto con occhio velato
Tra le braccia di morti
Dando ancor tributo al dolore

Che fa nido nella mia anima
Ti siedo al tronco
Che è stato sempre tranquillo
Un testimone involontario
Al Grande inizio
- Baciandomi il corpo
Negli ultimi secondi.
Una pace non desiderata
Scende nel tempo, pianamente
Ti bacio ancora una volta
Dolori non ne risento più
Abbracciati dalle erbe,
Insieme, come abbiamo voluto
Aspetto il tuo godimento.
"Ora che ci siamo incontrati..."
E sento come la notte con il suo velo
Ci copre divinamente ...
Pian piano, nella foresta
Anche i fiori si chiudono.
Tra gli stami la rugiada
Inargenta il cammino
Che ora varchiamo.
"Che piumino così morbido

Gheorghe Andrei Neagu

E divino ci involuppa? "
Si addormenta liscio anche il cielo
Enorme, blu, grnadioso.
"Non ti vedo più, amato
E quanto mi dispiace ... "
Per sempre ci confondiamo
Sotto i fiori che non sono più
Schiacciati dalla fredda neve
Mentre gli occhi non piangono più.
I convitati stanno in mucchio,
Hanno la testa in terra ...
Si barcollano gli alberi
Scossi dal vento
Nella pura fusione
Del desiderio con l'erba
Giacciono uccisi dall'odio
Gli promessi sposi.
La foresta piange ...

Чёрная свадьба

Из лесной постели мятой
Утро лоб свой поднимает...
Сквозь ветвей фату цепляя,
В пене мир весь утопляя,
Небо, колыбель мечтов,
Сердцу открывает взор.
Утопая в шум листвы,
Открываю путь в мечты...
Горя страстю, к ней, любимой,
Привидением бегу.
К ожуданию привычный,
Предвкушаю появленье
Из травы, листвы, небес
Прекраснейших из принцесс.
Аллым ртом и взглядом томным,
В танце света и тени,
Нежным смехом заливаясь,
Приглашает в мир любви.
Ветер нежно шепчет в листья
Симфонический кусок,
Мне ладонь нежно лаская
И я жду. Страх мне дружок.

Gheorghe Andrei Neagu

Влажной глиной охлаждаю
Буйную головушку.
Чёрный взгляд меня терзает
Аллый рот как лепесток
Нежность инь в себе несёт.
Жду её в рассвете нот
Чувствую её приход
Нежной поступью лаская
В смеси солнца и теней
Тропу жаром обливая
Всё вокруг стремится к ней.
Жду её в пороге тайны
Когда сможем встретить взгляд
Станет мир для нас стеной
Проклинаньем, горький яд.
Лёхкой поступью ступая
Погружаясь в зелень троп,
Лес её оберегает
Оглушая песню стоп.
Она томно обнимает
Вкрадываясь в горечь дум
Тихо шепчет мне: молчи!
Шопот оглушает шум.
Листья вздрагивают тихо
И бросают веток в дрожь

А мы плачем
И никто не может нам помочь.
Набо потеряло цвет
Глаза горят как в огне
Блудно всматриваюсь в тельце
Прильнувшее к земле.
Как туман она прозрачна
Расплываясь в ветерке.
Губы вздрагивают томно
В поцелуе слышу стон:
- День проклятой свадьбы
Наступил. Сегодня он...
Она плачет. Я стал стоном
Всех цветов поникших вмиг
Ошарашенный известием
Больно сглатываю крик.
Прошептала: - Убежим..
Но холодными губами
Трудно вырывая слов:
- Убегать двоим нельзя
Обещаю тенью быть
Для тебя.
Томно вздрагивает ручка
Вся в испуге, грусти дум...
Вялую траву ласкает

Gheorghe Andrei Neagu

Вся желанием горя..
Из высот снежится мёртвая листва.
- Бег не выход, ты останься,
Будь его как долг велит.
Молча смотрит. Прячу взгляд.
Из любви, слез, горьком свете
Осень шьёт себе наряд.
Вздрагиваю весь в испуге
Чувствую её ладонь
Нежно мне лицо ласкает,
В слезах пальцы утопают
Ищут любовь...
Как в бреду кошмар мне виден
Тени появились вдруг
Сквозь густой туман бегу
В лес что моет мне щеку...
Она плачет и зовёт
Я не слышу зова стон
Уношу с собою мысли...
Ветер сушит мне слезу
Душат мысли,
Образ тени разрывают душу.
Не один я. Где-то тени
Ищя всюду, рыщя лес:
- Где невеста?

- Нет и...

- Нет!

Жених стонет к мыслям чёрным

С ветром связана она...

Моё тело в зборе нот

Томно, грустно песню воет

В смехе - плаче утопая

Яму смерти себе роет.

Прибежала в лес ко мне

Жертву жертв преподнося

С головою в блудном сне

Я закрыл её в ресницах...

Листья смотрят в блудный мир

Горе послано с небес

И под поцелуев ини

Раздевает синий лес.

Небо медленно кровится

Равнодушно, без вопрос

Мир лесной горит в огне

Расплетая дымных кос.

Моё тело томно плачет

Возвышая к небу зов:

- Боже, милости прошу...

Но небо дарит тишину.

- Да, я знаю, вы бессмертны

Gheorghe Andrei Neagu

Любите дарить любовь,
Но возьмите нас с собой
В небеса покрыты тьмы
Если любите как мы!

Нежно осени расплетает
Ветки в танце на ветру
Под деревья в шоке страха
Свадьба пляшет на ходу.
Под конец она, невеста,
Плачет тихо, давя стон,
Волосы в распаде волн
Глаза в поисках спасения
Ищут друга...нет его.
Гости в праздничных одеждах
Вызывают боль в душе
Топчут в танце плачь её
С равнодушием.
И столы полны, готовы
Всех гостей к себе принять
В бледном лице
Лишь глаза горят.
В храме боги на совете
В суд берут тебя, поэт:
- Что у них: любовь, влюблённости?

Nunta neagră

- Могут миряни любить?
- Эту смелость наградить или убить?

А гости пьют белое вино
Прозрачный как слеза невест
Когда идут как жертвы под венец.
На бледном лице жениха
Видны его ведения:

- Так выпьем, гости, мы сполна,
Подталкивают грех и гнев,
В бокалах белое вино
Хотя жених не тот.

Невеста грустно смотрит в никуда
Готова к жертве, принаряжена,
И когда в ночь гаснут огни
И тени покрывают лица
Жених приходит в торопях
Ища губами пленницу
И поцелуй его как бремя
Для всей природы тяжесть.

А я смотрю на чёрный лес
И слышу смехи из небес
Голоса как гром слышны:
"К смерти их!"
Судьбы наши решены.

Gheorghe Andrei Neagu

Тихо стонет старый лес
Ветви ломя на ветру
Равнодушно мир молчит...
Боль в душе не утерпя
Появляюсь смело я
Против всех богов.
Как молнии глаза горят
И громом выкрикнут уста:
-Невесту я хочу!
Все гости в крике ужаса
Не понимают что куда
Жених как в блудном сне бежит
Кричит: - Поймать его!
И в руку заблестает нож
Как дикий клык кусать готов
Безумье - вот оно...
-Остановите бойню вы!
В глазах всё зло собралось вмиг
Перед богами свет поник
Деревья плачут в тишине
В ветвях отчаянье
Когда цветы разбрасывают
сухое ожидание...
Все гости пьяны от вина,
Опьянены грехами

Один из женихов чужой
И жертва для охоты
Передо мною сотня троп
Я убежал с дороги.
Все гости ищут словно псы
Зовя к себе подмогу
И бог вмешался сного
Им указал дорогу.
- Ты рядом сядь, пей из вина,
Зовут меня из страха.
Гляжу как милое лицо,
Глаза её, мой свет,
Мне задают вопрос:
"Когда закончешь этот бред?"
И тело вздрагивает вмиг
К себе меня маня.

Тогда, в тот чёрный, дикий час
Ударил. Ненависти нет
Невеста приняла удар
Всем телом отдаваясь мне.

О жест её, последний он
Как можно отказать?
Последний дар её любви

Gheorghe Andrei Neagu

И я готов принять.
К груди её я прижимаю
Толпа немеет
И я жду
Другой ночи.
Зря люди мечутся в толпе
С желаньем мести.
- Убили всё что я любил
В часу отчаянья
Так радуйтесь, хотел сказать
С трудом сдавив молчание,
-Кричите вы, сказал опять
Убийцы двух сердец
Стрелки любовного полёта...
С тоскою смотрит бог с небес
Но зря: мечта разбита
Она убита.
Ищу вокруг успокоенье
Скажите чья вина?
...за тридевять земель,
в тридесятом царстве..."
мы выдумали себе сказку
Прячась от злых сердец
От равнодушие богов
В лиственный осени венец.

Nunta neagră

К моей груди тихо прильнув
Спокойно спит мой белый лебедь
В полёте умерло крыло
Грудь рвётся-от сожалений.
Я смерть зову. Целую нежно
Похолодевший аллый рот,
Глаза, холодное лицо...
Жестоко наказали нас
В один проклятый, чёрный час...
Поднял её я и унёс
В местах где чёрный лес зарос
Где место таин и мечтов
Где тень и мраки строят дом.
Толпа окаменевшая стоит
Они стоят и время ждёт
Какой же в этот кровавый закат
Будет поворот.
Гляжу на них через алтарь
Плыву я с ней сквозь ночь
В мой старый лес, как сквозь огонь
От шопота их прочь.
- Здесь наше место, помнишь ты?
Здесь прятались от шума
Здесь собирали мы цветы
Стеля их на ложе любви.

Gheorghe Andrei Neagu

- На той тропе тебя я ждал
Я звал и слушал эхо,
Ты появлялась из листвы
Иы сказачного леса.
И поцелуи сквозь ветвей
Дарили мы друг другу
В полёте свадьбы и мечты
К звездам ищя дорогу.
Бежали мы теряв слезу
От суеты людей
К земле прильнув мы наслаждались
Игрою света и теней...
Но лес молчит, ветер затих
Я прохожу сквозь чащу
И боль прошла, но грудь всё ноет
И хочется завывать...
Туман в глазах. Её несу
С руками мертвеца
На ту далёкую тропу
Что нам свидетелем была.
Ложу я тихо дар любви
На влажную траву,
На алтаре наших мечтов
И к роднику годов.
- Целуй меня в последний миг

Я слышу смерти зов
Сквозь время тишина проходит
Готова вечный кров.

Целую я и боль прошла
Трава нас приняла в объятия
Вдвоём на вечность как мечтали
В конец узнали счастье.

"Ах, наконец вдвоём, одни"

И ночь нас покрывает
Земля к себе зовёт

И вечность принимает.

В дремучий лес покой зашёл,

Цветы поникли, закрываясь,

Иы белых лепестков роса

Тропу нам освящает

И мы с тобой идём...

"Как много белых лепестков,
Божественного пуха!"

Небо заснуло в синеве

Священнейшего духа.

"Тебя не вужу я, мой друг,

И как я сожалею..."

Мы связаны на вечь сейчас

И лепестки над нами млеют

Gheorghe Andrei Neagu

Раздавленны под тяжесть ини
Глаза сухие как пустыни...

Толпа на нас смотрела
Поникнув головой...
Шатаются деревья
И ветер бьёт сухой...
Сплелась трава с любовью
В одну мечту святую
Но ненависть убила
Любовь мятежную...
И плачет лес...

Boda negra

El albor abre los ojos
En aquel bosque durmiente...
Invadiendo el horizonte
Con vapores de la bruma,
Enroscados a las ramas
Cual guirnaldas de espuma
Se abrían en las nubes
Nuevas sendas de ensueño
Se levanta alboroto
En las hojas del camino
Cuando ardiendo en anhelo
Me dirijo hacia ella
Convertido en espectro...
Esperando como antaño
Que surja de las tinieblas
Y venga a mí corriendo.
Encendiendo el follaje
Con su boca - amapola
Como tantas otras veces
En celeste torbellino
Y su mirada risueña
Me invita a desearla.

Gheorghe Andrei Neagu

Por los árboles circulan
Sinfonías vegetales,
Con la mano temblorosa
Acaricio mi palma
Que ahora tristemente
Sin su presa se encuentra
Y vislumbro en el suelo
Sus ojos de azabache
Como pétalos ardiendo
En suave beso de hielo.
Tras los cánticos del alba
La espero escondido
Mientras la siento llegando
Por la senda que sembramos
A menudo con mil besos
Después desapareciendo
Esfumada por las llamas
De su cuerpo abrasado.
En el umbral del arcano la espero
Cuando nos podamos ver
Alejados estaremos
De este mundo malo, feo
Que siempre nos maldecía
Como cierva asustada
Se desliza por la senda

Nunta neagră

Guarecida tras las hayas
Mientras con todo mi cuerpo
Siento su paso ligero...
Me abraza dolorida
Y su mente adivina
lo que pienso: - ¡Calla!
Murmullar es hoy un grito...
Por los ramos estremecidos
Aletea la añoranza
Y el cruel, mudo llanto
Se apodera de nosotros.
El azul pierde su brillo
Y los ojos echan chispas.
Aturdido miro al cuerpo
Inclinado hacia la tierra
Vacilando cual la sombra
Disipada por el viento.
Con sus labios febriles
Me besa apasionada:
- ¡Ha llegado ya el día
De la boda decidida!...
Ella llora, soy el llanto
De las flores del camino
Que perecen deshojadas
Mientras mi amor oscuro

Gheorghe Andrei Neagu

En el frío de sus ojos
Busca sendas que me lleven
Hacia mí, lo más adentro:
- Huyamos de aquí, susurra,
Y su voz parece muerta
Mas mis labios de piedra
Sueltan amargas palabras:
- No es digno esconderse
Del sino predestinado,
Siempre estaré contigo.
Su mano con temblor suave
Asustada, triste, muda
Busca por las hierbas secas
Pensamientos escondidos
Y la siento consumida
Por el fuego del deseo
Del azul del cielo cae
Lluvia de hojas blancas.
- No puedes venir conmigo,
Quédate aquí con ellos,
Como pide tu destino...
Ella mira sin hablarme
En la palma de la mano
Donde había recogido
Besos de amor y ojos.

Yo prefiero no mirarla.
De la luz melosa el otoño
Teje lágrimas en su paño
Me estremezco asustado.
Cual las nubes del estío
Dedos tiemblan en su cara
Húmeda de tanto llanto
Buscando allí ternura.
Vislumbro en el delirio
Sombras que se difuminan
Por hojas sangrientas
Atravieso aprisa
El bosque nebuloso
Que mi mano ha limpiado.
Ella gime, grita, llora
No la oigo, dejo que el viento
Seque las lágrimas en el rostro.
Llevo en mí el cuadro cruel
De convidados grotescos
Tiemblo porque ahora mismo
Ya no me encuentro a solas
Sino entre cien monteros
Que la tierra huronean:
- ¿No vieron a la novia?
No la vimos, ¡no está!...

Gheorghe Andrei Neagu

Perdido está el novio
Al pensar que anoche mismo
Había presagiado
Sus nupcias con el viento.
Mi cuerpo reúne cantos
Sonidos tristes de muerte
Ahogando risas, llantos
Con sus caídas en vano.
Ella vino a entregarme
La ofrenda soberana
Yo con mi mente confusa
La detuve entre pestañas.
Las hojas miran sorpresas
El dolor de nuestro día
Mientras bajo la escarcha
Desvelan bosques azules.
Las llagas rojas del cielo
Impío, feo, siniestro
Incineran hierbas tiernas
Soltando bosques de humo.
Con el cuerpo abatido de dolor
Levanto rezos:
- ¡Dioses, pido clemencia!
Su silencio hiela el aire:
- Por si sois inmortales,

¡Cread amores celestes,
Recibidnos en el cielo
Resguardado de tormentas
Si amar sabéis que es!
El otoño con ternura
Desgreña ramos desnudos.
Entre árboles asustados
Pasa el cortejo alegre
Mientras que la novia llora
Sin que la oiga alguno
Su pelo cae en cascadas
Sus ojos buscan ayuda
Del amado que no viene.
Comensales ataviados
Hacen temblar el follaje
Y el alma de la joven
Bajo el peso de su paso
Por las mesas del banquete
Perecen los sentimientos
En los labios ardientes
Sacudiendo el presente
El amor quebró su ala
Y cayó envuelto en llamas.
En sus templos los dioses
Tardan en hallar acuerdo

Gheorghe Andrei Neagu

Mientras te juzgan, poeta:
- ¿Qué es eso? ¿Amor? ¿Apego?
- ¿Deben amar los mortales?
- ¿Se atreven demasiado?
La gente bebe del vino
Límpido y ambarino
Cual las lágrimas calientes
De las novias sumisas
Que aceptan ser ofrendas.
El novio no puede
Salir de su asombro
Mientras fantasmas blancos
Le invaden el rostro.
- ¡Bebamos! incitan a los comensales
El Odio feroz y el Pecado
El vino es limpio y bueno
Y otro es el novio querido.
La novia pisa con tristeza
Ataviada esta noche
En sacrificio supremo.
Más tarde, cuando fuegos mortecinos
Anieblan solitarios parajes
Aprisa llega el novio destinado
Se acerca a la boca de la joven
Y con su beso ignorante

Nunta neagră

Va aplastando el universo entero.
Yo miro con ojos plomizos
El bosque envuelto en la pez más
negra
De más allá oigo las risas
De los dioses desalmados.
“La muerte” ya han decidido
De cuando en cuando gime el bosque
Entrecruzando ramos secos,
La gente pasa indiferente
Pisoteando sueños vanos.
Entonces, del gentío acallado,
Soy yo que con mi cuerpo dolorido
Enfrento hoy los miedos soberanos
Y desafío el poder divino.
Relámpagos queman la vista
Y llamas blancas ahogan el silencio
- ¡La novia es lo que pido de vosotros!
Los comensales de más allá del mundo
Gritan sin entender lo ocurrido.
- ¡Socorro!, gime el novio con ojos
alocados
A su brazo derecho luce
La hoja salvaje de navaja
El pensamiento insensato viene:

Gheorghe Andrei Neagu

- ¡Parad esta matanza, os suplico!
El odio le invade el rostro
Delante de dioses furibundos,
Los árboles ahogan sus gemidos
En ramos enredados por el viento
Cuando las flores marchitas del camino
Inclinan suavemente sus pétalos.
Los comensales no dejan de beber
El vino ambarino de sus ojos
Demasiado nublados de pecados:
Un novio sobra entre nosotros
¡La muerte es su sino!
Delante se abren senderos
Yo sigo vigilando el camino
Los comensales claman a lo lejos
Con boca hambrienta
Del cielo dioses ansiosos
Incitan a la gente en mi contra:
- Un rato quédate aquí
Para beber un trago
Me animan ellos asustados
Los ojos de mi novia
Parecen alumbrados
Como si preguntaran: “¿no quieres acabar?”

Nunta neagră

Y en mi cuerpo siento como baja
El acicate corto, deseado

Y entonces, a hora maldecida
Doy el golpe, el odio se esfuma
La novia siente la hoja de navaja
Y me tiende su boca.

Oh, ¿cómo podría rechazar
Su gesto de amor postrero?
¿Cuándo podría recoger
La última ofrenda del camino?
La tengo a mi pecho cobijada
Delante de la gente asustada
La tengo abrazada a mi pecho
Esperando que llegue otra noche
En vano se agitan comensales
Por la venganza animados:
- ¡Vosotros sois los culpables
De haber matado a la hora ingrata
el único amor que tengo!
- ¡Pensad! les dije,
Pero no tuve la fuerza.
- ¡Gritad ahora! les pedí.
Vosotros sois asesinos
De velos puros, inocentes,

Gheorghe Andrei Neagu

De corazones que se aman.
Desde sus cielos encerrados
En vano miran los dioses
Las alas de los sueños son quebrados
La niña se ha ido.
Muy tarde busco el consuelo
¿Y quién es culpable?
Érase una vez que se era
Una pareja no como una cualquiera
Que se amaba tanto que huyó
De hombres y dioses desalmados
Refugiándose en mundos de ensueño
Tras hojas secas ocultados.

Sobre mi pecho en silencio duerme
La novia como un cisne amansado
Su pecho agotado es de vuelo
El mío en pesares atormentado
Quiero morirme ya
Una vez más le beso
Los ojos fríos, la boca, la mejilla he-
lada
Cruel es el destino que nos maldice
mudo
La llevo en mis brazos
Hacia tierras ocultas en misterio

Nunta neagră

Entre las hayas parece lentamente
El último suspiro del ocaso
Los comensales con sus ojos crudos
Esperan impasibles como piedras
El desenlace de la maldita boda
Aguardan todos juntos
En un tiempo inerte.
El sol rojo de ira
Se pone sobre ellos
El altar nos separa
del mundo tan mezquino
Entramos en mis bosques
de brasa que susurran
Llevándola en la noche
sobre alas oscuras
- Aquí era donde, antaño, mi amado
Veníamos a besarnos
ocultos en las hierbas
Eran horas felices,
de nadie sabidas
Y flores de la tierra ardían en el prado
- Por las sendas estrechas
Yo, alma condenada,
Esperaba que salieras
Del bosque adormecido
En ramos nos besamos

Gheorghe Andrei Neagu

En velos nupciales
Mientras amores astrales
En nieblas palpitaban.
Huía de este mundo
Con lágrimas en los ojos
Venía a entregarte
El olor de la tierra.
El bosque calla mudo
Sin escuchar el viento
Mientras mi sufrimiento
En hojas se sosiega.
Quisiera llorar, pero no puedo
Te llevo con ojos turbios
En mis brazos de muerto
Despertando de nuevo
El dolor de mi alma
Te dejo descansar
Contra el árbol mudo
Que sin querer ha sido
Testigo sigiloso
De nuestro Gran Principio
- Besándome el cuerpo
En último instante
La paz no deseada
Desciende suavemente.
Si vuelvo a besarte

No vuelvo a sentir
dolores de antaño.
En brazos de las hierbas
Tal como deseamos
Unidos estaremos
Tu gozo esperando.
“Ahora nos hemos encontrado”
Y mientras digo eso
Siento como la noche
Nos guarda bien cubiertos
En su lienzo divino.
Espacio las flores
Del bosque se encierran
El polen de estambres
Envuelve el camino
Que para nuestro paso
Se abre adelante
En rocío dorado
Y polvo fecundante.
¿Qué mágico pañuelo
Nos lleva con dulzura?
El cielo azul, inmenso
Apaga su ternura
Mientras para descanso
Esfuma su color
¡Yo ya no puedo verte,

Gheorghe Andrei Neagu

Qué pena, mi amor!
Unidos estaremos
Por siglos de los siglos
Dejándonos hundidos
Por la nieve tan fría.
Las flores marchitadas
Sirven de escondrijo
Mientras ojos queridos
Ya no pueden llorar
Los comensales tristes
Acuden cabizbajos
A ver los dos amados
Yaciendo a la tierra
Matados por el odio
De haberse atrevido
A festejar la boda
Entre el anhelo puro
Y el olor a hierba.
Los árboles vacilan
Mecidos por el viento
El bosque entero llora...

Nunta neagră

CUPRINS

Nunta neagră	5
The Black Wedding	21
Les noces noires	39
Le nozze nere	55
Чёрная свадьба	73
Boda negra	89

